

РЕШЕНИЕ

№ 3217

гр. София, 10.05.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 23.03.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **2357** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.84, ал. 5 от Закона за признаване на професионални квалификации /З./.

Делото е образувано по жалба на С. К. Д. от [населено място].

С определение № 1049/04.03.2015г. по адм. д. № 2357/2014г. АССГ 34 с-в е оставил без разглеждане жалбата на С. Д. и е прекратил производството по делото. С определение № 5346/12.05.2015 г. по адм. д. № 4385/2015г. ВАС е отменил определение № 1049/04.03.2015г. по адм. д. № 2357/2014г. на АССГ и е върнал делото за продължаване на съдопроизводствените действия. Със същото определение са дадени и задължителни указания до съда по см. на чл. 235, ал. 2 във вр. с чл. 224 от АПК относно предмета на спора.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че се оспорва мълчалив отказ на заместник министъра на здравеопазването по подадено заявление с № У.-К-143/08.11.2012г., с което се иска признаване на признаване на професионална квалификация „лекар–доктор на медицинските науки-офталмолог”, придобита в Китайската народна република.

По същество, оспорващата поддържа, че е била изпратена на обучение в Китай по двустранна спогодба за културен и научен обмен между РБългария и К. от 1988г., поради което е следвало да бъде призната придобитата и диплома и не е следвало да бъде третирана като лице, завършило образование в „трети страни“. Счита, че неправилно е прието, че правата на Д. следва да се признаят по друг ред след

провеждане на държавни изпити.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Л., който поддържа жалбата на заявените основания. Счита, че съгласно представената по делото спогодба между РБългария и К., българската страна е следвало да осигури признаване на дипломата за завършване на образование в Китай. Сочи още, че жалбоподателката е завършила през 2004 г., докато Директива 2036 на ЕО е приета през 2005г. и транспонирана в нашия закон ред. ДВ, бр. 13/08.02.2008г. Претендира разноси по делото за които представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът по делото заместник министър на здравеопазването се представлява от юрк. И., който моли за отхвърляне на жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от писмо изх. № 21-22-23/24.03.1998г., МОН е одобрило С. К. Д. за пълен курс на обучение през 1998/1999г., студентка първи курс, специалност „Медицина“ по двустранна програма за образователен, културен и научен обмен с К.. По делото са представени писмо от МОН до посолството на РБългария в П. с изх. № 54-00-164/24.04.1998г., писмо от МОН до МВнР с изх. № 54-35-13/19.06.1998г., грама до посолството на РБългария в П. изх. № 54-35-19/22.06.1998г. и писмо от МОН до посолството на РБългария в П. с изх. № 54-00-137/31.07.1998г., които потвърждават застъпената от жалбоподателката теза, че е била изпратена за обучение в Китай по спогодба за образователен, културен и научен обмен.

Със заявление вх. № У.-К-143/08.11.2012г. до министъра на здравеопазването С. К. Д. е искала признаване на професионална квалификация по регулирана медицинска професия, а именно лекар – доктор на медицинските науки – офталмолог. Към същото били представени копие на документ за самоличност, копие от диплом, документ за липса на административни или дисциплинарни наказания, свидетелство за съдимост, медицинско свидетелство, академична справка от учебното заведение и документ за платена ДТ.

На 11.01.2013г. е проведено редовно заседание на Комисията за признаване на ПК по регулирана медицинска професия и/или на специалност в областта на здравеопазването. Видно от протокол № 211, т. 6 /л. 45-49 от делото/ за признаване на професионална квалификация „лекар“, придобита в К. през 2004г. от заявителя са изискани допълнително документи, заверени по надлежния ред: копие от диплома за завършено образование по „медицина“; копие на удостоверение за докторска степен; актуално /до три месеца от момента на издаването/ медицинско свидетелство или еквивалентен документ, в който да се посочва, че заявителката е в добро психическо здраве; актуален /до три месеца от момента на издаването/ документ за наличие или липса на наложени административни и дисциплинарни наказания, свързани с упражняване на медицинската професия, придружен с превод на български език; копие на студентска книжка (академична справка) на Пекински университет, заверено по надлежен ред. Обективизирано е решение, след предоставяне на документите преписката на основание § 3а, ал. 2 от ДР на З. да бъде предложено на министъра на здравеопазването да предложи на заявителката да се яви на държавни изпити,

посочени в чл. 12 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалностите „медицина“ и „дентална медицина“ за образователно-квалификационна степен „магистър“ /Наредбата/, а именно вътрешни болести, хирургически болести, акушерство и гинекология, детски болести, хигиена, инфекциозни болести, епидемиология и социална медицина. Съгласно т. 7 от протокол № 211, за признаване на специалност „очни болести“ в К. през 2009г. от Д. са изискани същите документи, като комисията е взела решение след представяне на документите да се изследва възможността за прилагане на § 3б от З..

С писмо изх. № У.-К-143/22.02.2013г. (л. 148) от МЗ е изискано от Д. да представи издадените от К. документи съобразно Правилника за легализациите, заверките и преводите на книжа (утвърден с ПМС № 184/1958г.), т.е. заверени от МВнР на К., като щемпела на МВнР на К. да бъде легализиран от българско дипломатическо или консулско представителство в Китай. Аналогично е съдържанието и последващи писма № У.-К-143-12;98-76/26.06.2013г., изх. № У.-К-143-12/17.07.2013г. (л. 116 и л. 110).

Постъпили са по делото обяснение с вх. № У.-К-143/3.07.2013г. относно изисканото от комисията писмо от работодател за липса на нарушения; молба за удължаване срока за произнасяне; заверен превод на документ, удостоверяващ липсата на административни, дисциплинарни или медицински нарушения, издаден от Директор Клинични операции Китай; декларация за предаване справката за броя/видовете интервенции с мокър печат на болницата и подпис от заместник декан и заместник председател на болницата; декларация от Д., че същата е работила като офталмолог в чуждестранна клиника в П.; академична справка за програма за следдипломна квалификация, издадена от Пекински университет, Център по здравни науки, по специалност „Офталмология“ за периода от септември 2004 г. до юли 2009 г.; нотариални удостоверявания; заверка на консулска служба Република Б.; нотариално свидетелство относно процедурите, операциите и изпитите, положени в Трета болница на Пекински университет с вх. № У.-С-20/30.08.2013г. и вх. № У.-С-20/5.06.2013г.; писмо от Директора Клинични операции Китай, удостоверяващо, че Д. е работила за клиника И. Ес О Ес П. Л. през периода от 1.08.2009г. до 20.07.2012г.; диплома за завършено образование „бакалавър по медицина; бакалавър по хирургия“, за обучение във Факултета по медицина в Пекински университет, придобито в периода от месец септември 1999 г. до месец юли 2004г., удостоверение за дипломиране и нотариални удостоверявания; удостоверение за докторска степен; След представяне на изисканите документи с писмо № У.-К-143-12/14.10.2013г. (л. 56) заместник министъра на здравеопазването е уведомил Д. за решението на Комисията, която е предложила заявителката да се яви на държавни изпити, посочени в чл. 12 от Наредба за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалностите „медицина“ и „дентална медицина“ за образователно-квалификационна степен „магистър“ /Наредбата/, а именно вътрешни болести, хирургически болести, акушерство и гинекология, детски болести, хигиена, инфекциозни болести, епидемиология и социална медицина.

Последвало е писмо изх. № У.-К-143/07.02.2014г. с което е Д. отново е насочена да се яви на държавни изпити по чл. 12 от Наредбата.

Приложени са Спогодба за културно сътрудничество между правителството на Н. Република Б. и правителството на Китайската Н. Република от 06.05.1987г. и Програма между правителството на Република Б. и правителството на Китайската Н.

Република за сътрудничество в областта на културата, науката и образованието за периода 1998г. – 2000г. подписана в П. на 11.05.1998г. в сила от 10.06.1998г. Представени са и незаверени копия на Споразумение за сътрудничество в областта на образованието между МОН на РБ и Министерство на образованието на К. за периода 2008г. - 2011г., 2012г. – 2015г. и 2016г. – 2019г. (л. 245 – 251).

При горните фактически установявания, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане.

С определение №5346/12.05.2015г. по адм. д. № 4385/2015г. ВАС е очертан предмета на изследване, а именно мълчалив отказ на заместник министъра на здравеопазването да признае на С. Д. професионална квалификация „лекар“. Върховният административен съд е дал указания първо АССГ да се произнесе, по допустимостта на подадената жалба, второ, по валидността, респективно - законосъобразността на оспорения административен акт.

Жалбата на С. К. Д. е депозирана чрез Министерството на здравеопазването до АССГ на 07.02.2014г., видно от положения печат с дата. Съгласно чл. 149, ал. 2 от АПК Мълчаливият отказ или мълчаливото съгласие може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе.

Съгласно чл. 84, ал. 1 З. органът по признаване взема решение за признаване или отказва да признае професионалната квалификация по съответната професия в срок до три месеца от датата, на която са подадени заявлението и всички необходими документи, въз основа на предложение на комисиите по чл. 79 от закона. В случая има предложение на Комисията на основание §3а, ал. 2 от ДР на З., отправено до заявителката на 14.10.2013 г., получено от нея на 16.10.2013г. (л. 55 и 56 от делото). Липсват данни по делото Д. да е потвърдила или отхвърлила така направеното предложение, поради което от тази дата (14.10.2013 г.) за органа е започнал да тече тримесечният срок за произнасяне по силата на чл. 84, ал. 1 от З., като съобразно чл.84, ал.4 З. органът следва да се произнесе писмено, с мотивирана заповед. Такъв акт не е постановен от заместник- министъра. Доколкото няма изрична разпоредба, с която да се приеме непроизнасянето в срок за мълчаливо съгласие, на основание чл. 84 от З. във връзка с чл. 58, ал. 1 от АПК неспазването на тримесечния срок от датата, на която са подадени заявлението и всички необходими документи, се смята за мълчалив отказ да бъде издаден актът. Следователно, крайния срок в който е следвало да се произнесе административният орган е 14.01.2014 г. Както бе посочено жалбата е депозирана на 07.02.2014 г., т.е. в месечния срок по чл. 149, ал. 2 от АПК, поради което е процесуално допустима за разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна при съобразяване на следното:

Непроизнасянето на административния орган по искане с което е бил сезиран в определения законов срок, се смята за мълчалив отказ. За да е налице мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК, е необходимо да се установи от една страна подадено искане за издаване на административен акт, в т. ч. за извършване на административна услуга и от друга - бездействие на административния орган при нормативно установено задължение да се произнесе по искането, с което е сезиран. Съществуването на такова задължение е обусловено от наличие на законово регламентирана компетентност /материална, териториална и по степен/ за органа да разгледа и да се произнесе по подадената молба. Не всяко непроизнасяне на административния орган по искане, с което е сезиран, може да бъде разглеждано като

"мълчалив отказ" по см. на чл. 58, ал. 1 от АПК. Законната фикция е относима и приложима при неизясняване в срок по въпрос, по отношение на който органът има правомощие да издаде съответния административен акт /да извърши административна услуга/. Само когато искането е отправено до компетентен административен орган, липсата на волеизявление се приравнява на отказ да се издаде акт с регламентирано от закона съдържание, т.е. неизясняването релевира мълчалив отказ, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност.

По делото не се спори, а и от доказателствата (заповед № РД-15-359/02.04.2012г. и заповед № РД-15-1249/07.12.2012г.) се установява, че компетентността да издава актове по признаване на професионална квалификация на основание чл. 4, ал. 2 от З. е предоставена на заместник-министъра на здравеопазването.

Не се спори още, че С. Д. е получила професионална квалификация в трета държава, поради което за нея е относима общата система за признаване, уредена в Глава I на закона - чл. 24 и следващите.

Съгласно чл. 84, ал. 3 от З. при вземане на решение за признаване на професионална квалификация по съответната професия органът по признаване или оправомощено от него длъжностно лице издава удостоверение за признаване по утвърден от органа по признаване образец. Според ал. 4 на разпоредбата органът по признаване отказва признаване на съответна професионална квалификация с мотивирана писмена заповед, за която уведомява писмено заявителя.

Налага се извода, че компетентният административен орган има задължение писмено да се произнесе по направеното заявление за признаване на професионална квалификация У.-К-143/08.11.2012г. Задължението за изрично писмено произнасяне изхожда и от самата система за признаване на квалификация и процедурата, разписана в закона.

Законът за признаване на професионални квалификации транспонира Директива 2005/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7.09.2005 г. относно признаването на професионални квалификации, приета за постигане на една от целите на Договора за създаване на Европейската общност - премахването между държавите - членки на пречките за свободното движение на хора и услуги т. 1 от преамбюла (В т. 10 от преамбюла от Директива 2005/36) ЕО предвижда, че тя не е пречка държавите - членки да признават, в съответствие със своята нормативна уредба, професионални квалификации, придобити извън територията на Европейския съюз от граждани на трети страни, като това във всички случаи се осъществява при спазване на минималните квалификационни изисквания за съответните професии.

В случаите, когато молителят не отговаря на установените в приемащата държава изисквания за признаване на квалификация по регулирана професия, при обоснован обществен интерес, § 1 на чл. 14 от Директивата предоставя възможност за приемащата държава - членка да предвиди във вътрешното си право, при посочените в § 1 условия, компенсационни мерки, представляващи „избор между изпит за правоспособност и период за приспособяване” като допълнителни условия за признаване на квалификации.

Разпоредбите на чл. 14 от цитираната директива са възпроизведени в нормите на чл. 29 и чл. 30 от З.. Редакцията на чл. 29 З., сочеща на право на органа по признаване да изиска или не компенсация за несъответствията в обучението, тълкувана във връзка с чл. 30 от З. и съпоставена със съответната ѝ разпоредба на параграф 1 на чл. 14 от Директивата следва да бъде възприета като нормативно установено задължение да

прилага съответните преодоляващи несъответствието мерки.

Разпоредбата на чл. 30 от З., намираща се в глава първа на „Общата система за признаване на професионални квалификации“ с достатъчна категоричност задължава органа по признаване, в случаите по чл. 29, ал. 1 от З., т. е. при установено наличие на някоя от трите хипотези на ал. 1, да предостави на молителя „право да избор“ между посочените две мерки. Оттук и императивно е вменено от разпоредбата на чл. 83, ал. 1 З. и задължение за експертната комисия да предложи на органа по признаване да предостави на заявителя тази възможност. От последното следва и задължението на да се произнесе с писмен акт по чл. 84, ал. 3 или мотивиран отказ по ал. 4 от З.. В последният ще бъдат изложени и съображенията дали и защо се приема, че полученото от Д. образование в К. съществено се различава от това, преподавано в български учебни заведения или учебни заведения в държави членки на ЕС, както и коя от хипотезите на чл. 29 и чл. 30 от З. е прието, че следва да бъде приложена. Нещо повече, разпоредбата на чл. 29, ал. 1 от З. предоставя на органът по признаване възможността, в условията на оперативна самостоятелност, да изиска от заявителя да премине стаж за приспособяване с продължителност до три години или да положи изпит за признаване на правоспособност. Последното също следва да бъде мотивирано и подлежи на съдебен контрол.

При гореизложените съображения настоящият съдебен състав намира, че подадената жалба от С. К. Д. срещу мълчалив отказ на заместник министъра на здравеопазването да признае на С. Д. професионална квалификация „лекар“ по заявление УДП-К-143/08.11.2012 г. е основателна. Доколкото въпросът за признаване на професионална квалификация „лекар“ е от компетентността на органа по чл. 84 от З., делото следва да бъде върнато като преписка на заместник министъра на здравеопазването за произнасяне, съобразено с гореизложените мотиви.

От процесуалният представител на Д. е заявена претенция за деловодни разноски в размер на 615 лева, съгласно списък по чл. 80 от ГПК (л. 283). Същата следва да бъде уважена изцяло, предвид липсата на направено възражение за прекомерност.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 33-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. К. Д. мълчалив отказ на заместник министъра на здравеопазването да признае на С. Д. професионална квалификация „лекар“ по заявление УДП-К-143/08.11.2012 г.;

ВРЪЩА делото като преписка на заместник министъра на здравеопазването за произнасяне съобразно гореизложените мотиви, в законоустановеният срок, при съобразяване със задължителните указания на съда, изложени в мотивите на настоящото решение;

ОСЪЖДА Министерство на здравеопазването да заплати на С. К. Д. от [населено място] сумата от 615 (шестстотин и петнадесет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: